

Arrest

nr. 168 346 van 25 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 30 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 februari 2016.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en haar advocaat S. TUCI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers vragen voor de vierde maal asiel aan. Hun eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de ongeloofwaardigheid van hun relaas. Inzake het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekers tegen deze beslissingen indienden, werd bij 's Raads arrest nr. 87 785 van 19 september 2012 de afstand van geding vastgesteld. Daar geen van de partijen binnen de vooropgestelde termijn gevraagd hebben om gehoord te worden, worden ze immers geacht in te stemmen met de in de beschikking van 21 augustus 2012

opgenomen grond, met name dat verzoekers' asielrelaas ongeloofwaardig is. Het cassatieberoep dat verzoekers tegen dit arrest indienden werd bij beschikking nr. 9133 van 24 oktober 2012 niet toelaatbaar verklaard.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2. In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker, waarbij hem in het kader van zijn huidige vierde asielaanvraag opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeker zich in zijn huidige asielaanvraag, net als zijn gezinsleden in hun huidige asielaanvragen, wederom beroepen op de motieven die hij/zij reeds inriep/en in het kader van zijn/hun voorgaande asielaanvragen, met name de problemen die verzoeker en zijn gezinsleden kenden met de Servische autoriteiten en/of maffia na de moord op zijn broer S., en wordt erop gewezen dat reeds bij verzoekers eerste asielaanvraag het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de toen door hen aangebrachte asielmotieven ongeloofwaardig beoordeelden. Ook de eerste asielaanvraag van verzoekers zoon E. werd, zo wordt hieraan toegevoegd, ongeloofwaardig bevonden door het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Vervolgens wordt opgemerkt dat de actueel bijkomende door verzoeker en zijn gezinsleden afgelegde verklaringen aangaande hun oorspronkelijke asielmotieven niet van die aard zijn een ander licht te werpen op de ter zake reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid, doch integendeel, aldus de commissaris-generaal die stelt dat op basis van hun huidige verklaringen nog maar eens in de verf komt te staan dat er geen geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van hun zoon E. De commissaris-generaal wijst dienaangaande op enkele vaststellingen die, zo luidt de beslissing, nog maar eens het ongeloofwaardig karakter van zijn/hun oorspronkelijke asielmotieven benadrukken en zijn/hun algemene geloofwaardigheid geenszins ten goede komen. Voorts wordt vastgesteld dat ook de andere, actueel door verzoeker aangebrachte asielmotieven verband houden met zijn oorspronkelijke asielmotieven. Zodoende kan er, aldus de commissaris-generaal, ook geen geloof gehecht worden aan verzoekers verklaringen dat de Servische staat hem vervolgt omdat hij weet hoe de vork in de steel zit aangaande de moord op zijn broer/de situatie van L.V. en zij alle sporen van deze problematiek wil laten verdwijnen, en aan zijn beweringen dat hij de hele situatie wilt aankaarten bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hierbij kan, zo wordt eraan toegevoegd, nog de vraag worden gesteld dat als de Servische staat hem inderdaad wilde elimineren omdat hij weet hoe de situatie echt in elkaar zat en omdat zij weet dat hij een klacht bij het EHRM wilde indienen, waarom zij hem dan niet getracht te elimineren heeft in de jaren dat hij na de dood van zijn broer S. nog in Servië verbleef. Daarnaast wordt nogmaals opgemerkt dat verzoekers verklaringen dat hij de Servische staat zou willen aanklagen bij het EHRM geenszins overtuigen. Wat de oproepingen op naam van verzoeker en zijn zoon E. betreft om te verschijnen voor de rechtbank wordt gewezen op enkele merkwaardigheden die, zo wordt geoordeeld, op ernstige wijze de authenticiteit van de convocaties ondergraven. Betreffende het attest van de politie van Bujanoc d.d. 2 april 2015 wordt vastgesteld dat dit attest geen stempel van de politie van Bujanoc, maar van Belgrado draagt, gesteld dat het geenszins geloofwaardig overkomt dat de politie van Bujanoc uitdrukkelijk in een officieel document zou vermelden dat ze niet in staat zijn om verzoeker van bescherming te voorzien, en opgemerkt dat het afleveren van dergelijk attest allerm minst te rijmen valt met het feit dat verzoeker een gezocht persoon zou zijn in Servië, zodat, zo luidt het, het attest duidelijk de nodige bewijskracht ontbeert. Aangaande verzoekers vrees voor M.S. wordt opgemerkt dat op dit vlak zijn verklaringen in zijn eerste asielaanvraag niet wisten te overtuigen en deze verklaringen kaderen in zijn asielrelaas dat reeds ongeloofwaardig werd beoordeeld. Het feit dat, zo wordt gesteld, verzoeker ter zake eerdere verklaringen herhaalt en aanvult, overtuigt niet om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid te kenteren. Ook de verklaringen van verzoekers echtgenote dat verzoeker door de moord op zijn broer in bloedwraak zou verkeren met M.S.

overtuigen allerm minst, aldus de commissaris-generaal die vaststelt dat verzoeker, noch zijn echtgenote tijdens hun voorgaande asielaanvragen aanhaalden in bloedwraak te verkeren met M. Daarenboven valt, zo wordt eraan toegevoegd, deze beweerde bloedwraak niet te rijmen met verzoekers beweringen dat M. niet de werkelijke moordenaar van zijn broer S. zou zijn. Gelet op het geheel van de vaststellingen hecht de commissaris-generaal, zo stelt deze, niet het minste geloof aan verzoekers asielmotieven. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen ten aanzien van verzoekers echtgenote, thans verzoekster, wordt gesteld dat uit haar opeenvolgende verklaringen blijkt dat zij haar huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die ter zake door haar echtgenoot, verzoeker D.S., werden uiteengezet. Er wordt vervolgens verwezen naar de (hogervermelde) motivering van de weigeringsbeslissing die in het kader van verzoekers vierde asielaanvraag werd genomen, en die motieven worden geciteerd, en tot slot wordt geoordeeld dat derhalve ten aanzien van verzoekster evenmin kan besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij beperken zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van enkele van de vaststellingen van de bestreden beslissingen.

Verzoekers opperen zeer algemeen dat het "algemeen bekend" is dat "de Albanese minderheid gediscrimineerd en mishandeld wordt in Bujanoc, Preshevo" zonder deze blote bewering echter met enige concrete en objectieve informatie te ondersteunen.

In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers' asielrelaas, te ontcrachten.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 februari 2016, voeren verzoekende partijen aan dat zij in België verblijven sinds 2010 en dat zij nieuwe elementen hebben aangebracht om hun vierde asielaanvraag en vrees voor vervolging te ondersteunen. Zij wijzen er op dat hun vierde asielaanvraag enkel wordt afgewezen op basis van het ongeloofwaardig relaas over de ontvoering van hun zoon E. terwijl helemaal geen rekening wordt gehouden met de nieuwe elementen. Verzoekende partijen wijzen er op dat dan nog wordt besloten tot ongeloofwaardigheid op basis van de vaststelling dat E. niet wist of zijn belagers met vier dan wel met vijf waren. Er wordt geen rekening gehouden met de ouderdom van de feiten en de jonge leeftijd van E.. Verzoekende partijen wijzen er op dat geen rekening werd gehouden met de andere elementen en gebeurtenissen. Zo wordt er gewezen op het feit dat verzoeker niet alles verteld heeft, hij zwaar depressief was, ook verzoekster niet alles vertelde wat haar schoonzus haar had verteld, de aangehaalde problemen, zijnde de moord op S. en de aanrijding van A. nooit betwist werden. Het bewijs dat verzoeker effectief wordt gezocht maakt dat deze elementen opnieuw onderzocht moeten worden. Verzoekende partijen wijzen er op dat de nieuwe documenten onderzocht moeten worden en het commissariaat-generaal hieromtrent moet motiveren. Verzoekende partijen besluiten dat alle elementen in samenhang moeten worden bekeken en dat daaruit duidelijk een vrees voor vervolging vanwege de Servische autoriteiten blijkt.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 5 februari 2016 opgenomen grond.

Vooreerst kunnen verzoekende partijen niet worden gevolgd daar waar ze voorhouden dat geen rekening werd gehouden met de nieuwe elementen die ze hebben bijgebracht. In de bestreden beslissing wordt immers op uitgebreide gemotiveerde wijze uiteengezet dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen, verklaringen dan wel documenten, aanbrengen die aantonen dat de uitkomst van hun vorige asielaanvragen incorrect is en ze alsnog in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Zo bevestigen hun actuele verklaringen dat er geen geloof kan gehecht worden aan de ontvoering van hun zoon E.. Dat wordt besloten tot ongeloofwaardigheid enkel op basis van de vaststelling dat E. niet wist of zijn belagers met vier dan wel met vijf waren, mist elke feitelijke grondslag. Uit een simpele lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat ook volgende elementen nog maar eens het ongeloofwaardig karakter van hun oorspronkelijke asielmotieven benadrukken: **“Zo verklaarde E.(...) tijdens zijn eerste asielaanvraag niet te weten met hoeveel zijn belagers waren tijdens zijn ontvoering (CGVS 1e AA E.(...), p. 5). Tijdens zijn gehoor d.d. 15 juli 2015 verklaarde E.(...) dat zijn belagers met 5 personen waren om dan tijdens zijn gehoor van 8 september 2015 weer te stellen dat zijn belagers met 4 personen waren (CGVS 2e AA E.(...) I, p. 7; CGVS 2e AA E.(...) II, p. 5). Voorts verklaarde E.(...) tijdens zijn eerste asielaanvraag dat hij niet wist wie u had ingelicht over het feit dat hij in het ziekenhuis was opgenomen na zijn ontvoering (CGVS 1e E.(...), p. 7). Tijdens zijn gehoor van 15 juli 2015 verklaarde E.(...) dat hij denkt dat de persoon die hem naar het ziekenhuis bracht naar zijn ouders belde en dat u dan naar het ziekenhuis kwam (CGVS 2e AA E.(...) I, p. 8). Tijdens zijn gehoor van 8 september 2015 verklaarde E.(...) dan weer dat hij denkt dat zijn neef Faton u heeft ingelicht van het feit dat u in het ziekenhuis lag (CGVS 2e AA E.(...) II, p. 5). Voorts verklaarde E.(...) in zijn beide asielaanvragen niet te weten of u/zijn familie naar de politie bent/is**

geweest om zijn ontvoering te melden. Wel vermoedde E.(...) dat u naar de politie bent geweest daar u dat steeds deed bij incidenten en voegde E.(...) daar aan toe dat u hem daar nooit over gesproken heeft (CGVS 1^e AA E.(...), p. 8; CGVS 2^e AA E.(...) I, p. 9-10; CGVS 2^e AA E.(...) II, p. 5). U stelde dan weer dat u E.(...) een tweetal weken voor uw gehoor d.d. 7 september 2015 inlichtte dat u voor zijn ontvoering in Servië naar de politie bent geweest (CGVS, p. 12). Voorts moet worden opgemerkt dat **E.(...) niet kon aangeven in welk ziekenhuis hij werd opgenomen na zijn ontvoering; u stelde dat hij in Bujanoc in het ziekenhuis lag en volgens uw echtgenote lag E.(...) in het ziekenhuis van Vranje (Servië)** (CGVS 2^e AA E.(...) I, p. 8; CGVS, p. 11; CGVS 4^e AA Florije II, p. 4). Voorts lopen ook uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenote aangaande het feit dat na jullie vertrek uit Servië personen bij uw schoonzus Rufadije op zoek waren naar u sterk uiteen. Zo verklaarde u dat eind 2013 een laatste keer personen naar Rufadije kwamen (CGVS, p. 12). Uw echtgenote verklaarde op 15 juli 2015 dan weer dat een drietal maanden eerder (voor haar gehoor d.d. 15 juli 2015) nog personen bij Rufadije op zoek kwamen naar u (CGVS 4^e AA Florije I, p. 4-5). Uw echtgenote verklaarde daarbij dat zij aan u vertelde over dat bezoek door die personen aan Rufadije (CGVS 4^e AA Florije II, p. 3). **Verder verklaarde u actueel voor de dreigingen die u zou hebben ontvangen in 2010 telkens naar de politie te zijn geweest** (CGVS, p. 16). Tijdens uw eerste asielaanvraag verklaarde u in dit verband **dan weer dat u de telefonische dreigingen die u kreeg in 2010 niet gemeld heeft aan de politie** (CGVS 1^e AA III, p. 14-15)."

Waar verzoekende partijen voorts de vaststelling dat E. niet wist of zijn belagers met vier dan wel met vijf waren, wijten aan de ouderdom van de feiten en de jonge leeftijd van E., merkt de Raad op dat ook van een persoon met een jonge leeftijd mag worden verwacht dat hij correcte en gedetailleerde verklaringen kan afleggen omtrent de aangehaalde essentiële feiten indien hij deze effectief heeft meegemaakt én deze bovendien aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. De Raad herhaalt dat het aantal belagers een element is dat mee in overweging is genomen, doch verzoekende partijen geen er duidelijk aan voorbij dat dit slechts één van de elementen is. De Raad wijst er hierbij op dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Met hun verweer dat verzoeker niet alles verteld heeft, hij zwaar depressief was, en ook verzoekster niet alles vertelde wat haar schoonzus haar had verteld, komen verzoekende partijen komen niet verder dan het vergoelijken van de gedane vaststellingen, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Voorts dient te worden beklemtoont dat ook wat betreft de door verzoekende partijen nieuw bijgebrachte documenten, in tegenstelling tot wat ze poneren, de commissaris-generaal op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat deze niet aantonen dat de uitkomst van hun vorige asielaanvragen incorrect is. Zo blijkt uit de bestreden beslissing het volgende: "Wat verder de oproepingen op naam van E.(...) en u betreffen om te verschijnen voor de rechtbank, moet worden gewezen op enkele merkwaardigheden. Wat uw oproeping betreft, blijkt dat de bijhorende nota als opmaakdatum 13 februari 2013 heeft daar waar in de tekst van het document melding wordt gemaakt van een verklaring die u zou hebben afgelegd op 9 juni 2013 (document 4). Inzake de convocaties voor E.(...) blijkt dat de opmaakdatum van de bijgevoegde nota 13 mei 2013 is daar waar in de nota zelf melding wordt gemaakt van verklaringen afgelegd op 17 mei 2013 (document 5). Tevens zijn de opmaakdata van uw convocaties en die van E.(...) dezelfde als de data waarop jullie ook werden opgeroepen. Dat jullie zouden worden opgeroepen nog dezelfde dag dat de convocaties werden opgesteld, is zeer bevreemdend (document 4, 5). Voorts is in uw convocaties en die van E.(...) sprake van artikel 225 lid 2 en artikel 226 lid 5 van de Strafproceduurewet. De Servische Strafproceduurewet bevat evenwel geen artikelen 225 lid 2 en artikel 226 lid 5. Voorgaande bevindingen ondergraven op ernstige wijze de authenticiteit van de convocaties. Uw motivatie dat deze oproepingen door de Servische autoriteiten valselijk zijn opgemaakt – u en E.(...) verbleven immers op het moment van de opmaak van die oproepingen waarin jullie verklaringen zouden hebben afgelegd niet in Servië – om jullie te vervolgen overtuigt allerm minst, enerzijds omdat de redenen die u aangaf waarom de Servische autoriteiten u zouden vervolgen geenszins geloofwaardig zijn en anderzijds omdat, als de Servische autoriteiten u werkelijk zouden willen vervolgen, er redelijkerwijze toch verwacht kan worden dat zij correct opgestelde oproepingen zouden gebruiken. Daarenboven moet nog worden vastgesteld dat de enveloppe waarmee beide convocaties naar u in België werden verstuurd u aangeboden werd op 15 maart 2013, daar waar de convocaties als opmaakdatum 6 juli 2013 en 4 augustus 2013 hebben (document 4, 5). Ten slotte, wat het attest van de politie van Bujanoc d.d. 2 april 2015 betreft, kan vastgesteld worden dat dit attest geen stempel van de politie van Bujanoc, maar van Belgrado draagt (document 1). Daarnaast komt het geenszins geloofwaardig over dat de politie van Bujanoc uitdrukkelijk

in een officieel document zou vermelden dat ze niet in staat zijn om u van bescherming te voorzien. Daarenboven valt het afleveren van dergelijk attest allerm minst te rijmen met het feit dat u een gezocht persoon zou zijn in Servië (document 7). Dit attest ontbeert aldus duidelijk de nodige bewijskracht."

En nog: "De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te kunnen wijzigen. Uw Belgische medische attesten staven uw medische problemen en tonen aan dat u in juni 2015 werd gehospitaliseerd, niets meer. De twee attesten van de Council for Human Rights hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter. Voorts moeten documenten, om bewijskrachtig te zijn, een coherent en geloofwaardig relaas ondersteunen, wat in casu, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins het geval is. Het Servisch opsporingsbericht toont geenszins aan in welke context u werkelijk gezocht zou worden en doet op zich geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de door u geponeerde redenen. Uw overige documenten kwamen in deze beslissing reeds aan bod."

Behoudens diens algemene kritiek, brengen verzoekende partijen geen tegenargumenten bij die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg tonen verzoekende partijen niet aan dat ze redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS